

чица и съ растреперана рѣка, но не отъ страхъ, но отъ бързина и радостъ за сполука, бутва тънкото масурче и се насмуква добръ, заклея дупчицата, намѣстя пакъ обръчя на мѣстото съ теслата си, и *ни лукъ ялъ, ни на лукъ мирише*. Слѣдъ тая тържествена сполука, спили се сега? Испи една-двѣ лули тютюнъ, а пѣкъ тютюнятъ, пущината, огънь да го гори, слѣдъ ракията бива доста сладѣтъ; отваря му се пакъ *апетита*, стане, почукне, смукне, завлечи... и тъй до сутренята се повтори нѣколко пжте тая *операция* надъ ракияния варелъ.

Сутрѣнята рано ставатъ сички кераджии, Михувата глава се не вдига; но за да не се усети, той става сенделъ, менделъ, впряга си воловетъ. Керванътъ трѣгва, най-наподиръ е Миху съ колата си. Кераджитъ сички почти бѣхъ довършили катранътъ си; ненамазанитъ кола страшно скърцахъ, та ги бѣше чутъ до намъ кадъ си. Сички кераджии, накачили водилото на воловетъ или биволитъ си за стърчишката на прѣднитъ кола, оставили ги да си вървятъ самички, пѣкъ тѣ събрали се около *керванъ башията* си чакъ при прѣднитъ кола, приказватъ си. А Миху, усѣща се че, *«наша Тодора, не е за прѣдъ хора»*, устата му миришатъ на ракия, главата му зашемедена, не иска ушъ да остава аѣземпитъ си волчета сами, но си ги води самъ. Върви Миху, но едвамъ си тѣтри краката, малко отъ неспание, повече отъ пиение, а пѣкъ туй ракията, кога се смучи изъ масуръ, по-силно удря въ главата, салтъ клюми и дреми. Водилото на волвитъ му е отъ каишъ, па и дълго, и толкова дълго, щото отъ като го припасалъ нѣколко пжте около рѣката си до лагата, едина му край виси и се тѣтри ту по земята, ту пѣкъ се притрива на заднето колело на отпрѣднитъ кола. Сѣкн който е виждалъ колелата на селски кола, особно тия които не сж затегнати околорѣстъ съ желѣзенъ обръчъ, и обсеидитъ имъ несмеждени добръ, трѣба да е за-